

Lehké zachvění hrudníku prozradilo jeho pobavení. „Ten kluk do-
stal pořádný zásah, zlato. Musíš ho nechat upustit trochu páry.“

„Když jsi člen královské rodiny, nemáš prostor na uvolnění, Joshi.
Prostě se s tím musíš smířit a mlčet.“

S tváří položenou na jeho prsou jsem zírala do zdi, zatímco Josh
mě krouživým pohybem hladil po zádech. Zvuk jeho srdce mě uklid-
ňoval. „To je hodně odlišnej přístup od toho, který jsi razila ještě jako
anglická princezna. Tehdy jsi volala do zbraně, rozhodnutá *nemlčet*
a s ničím se nesmířit. Co se změnilo?“

„Myslíš kromě toho drobného detailu, že koruna právě přeskočila
dva dědice a přistála na mojí hlavě?“ zeptala jsem se a vysloužila si
za svůj sarkasmus lehký štípanec. „Je toho tolik, Joshi. Tolik se toho
změnilo. Nikdy jsem nic podobného nečekala, takže jsem nikdy ani
neuvažovala o možném neúspěchu. Nechci zklamat. Ale jediné, co
teď slyším, jsou slova otce a všech, kteří mi neustále opakovali, že
jsem ostudou rodiny. Hanbou monarchie. A když jsem stála v sále
před nástupnickým koncilem, všechny tyhle pocity byly oproti tomu
jen slabým čajíčkem. Ale taky jsem cítila něco jiného. A víš co?“

„Co, zlato?“

„Odhodlání. Tíha jejich tichého nesouhlasu mě pouze utvrdila
v tom, že jim chci dokázat opak. To, jak se na mě dívali a jak mě soudi-
li. Chtělo se mi utéct, ale taky jsem jim z celého srdce toužila přikázat,
aby přede mnou poklekli. Pěkně hloupé, co?“

Hledala jsem v jeho očích odpověď. Myslí si, že jsem hloupá? Nic ta-
kového jsem v jeho úsměvu nezahlédla, když mi prsty prohrábl vlasy.
„Někdo by mohl mít pocit, že se ta ženská snaží nadělat si do vlast-
ního hnízda.“

„Někdo je strašně roztomilý, když o sobě mluví ve *třetí* osobě.“

„Ach, přestaň.“ Podrážděně jsem zvedla oči v sloup, ačkoliv mě
jeho škádlení ve skrytu duše těšilo. Znovu jsem se uvelebila na jeho

hrudi. Zнала jsem Joshe tak krátce a překvapovalo mě – vzhledem
k mé zuřivé snaze o nezávislost – jak moc po něm zoufale toužím. Po
jeho osobě. Po jeho úsměvech. Po jeho pozornosti. Po jeho drzosti.
Když jsem ho měla ve svém životě, všechno se zdálo snesitelnější.
Byla jsem veselejší, šťastnější. A byla jsem odhodlaná si ho nechat,
bez ohledu na to, co to bude stát. „Chci být znovu veselejší a šťastně-
jší,“ zašeptala jsem a nenáviděla slzy, které mě okamžitě začaly štípat
v očích. „Věděla jsem, že moje rodina není nic než banda podvodníků.
Ale tohle? Všechny ty lži a tajemství. Moje matka, Davenport a otcova
krutost?“

„Jedna velká lež,“ přitakal Josh tiše a zvedl mi bradu, aby na mě
viděl. „Vždycky jsi to věděla. Ale teď máš příležitost to změnit. Možná
bys měla světu ukázat, že královská rodina jsou taky jenom lidi, stejně
jako oni.“

Usmála jsem se jeho naivitě. „Myslíš, že když jsem anglická krá-
lovna, tak můžu diktovat, kam se bude královská rodina v budoucnu
ubírat? Že můžu o čemkoliv rozhodovat?“

„No sakra, že jo,“ odpověděl prostě.

Ach, jak byl bláhový. „Nejspíš bych ti měla najmout soukromého
učitele, aby tě naučil něco málo o britské monarchii.“

Hravě do mě drcnul a sklonil hlavu, aby mě kousl do nosu. „Nenuť
mě ti zase naplácat na ten královský zadek. Celej týden jsem nedělal
nic jinýho, než si hledal informace o zkurvený britský monarchii.“

Obočí mi vyjelo vzhůru. „Vážně?“

„Vážně. A rád bych řekl, že považuju za pěkně skandální, že jako
britská královna nepotřebuješ cestovní pas. Co to má kurva zname-
nat?“

Rozesmála jsem se. „Nemůžu sama sobě vydat oficiální dokument
nesoucí moje jméno.“

„A věděla jsi, že vlastníš všechny delfíny v britských vodách?“